

Bijbelstudie over Efeze 1:15-23

Na de lofzang van vers 3- 14 volgt een gebed. In deze brief zullen we apostel vaker op zijn knieën tegenkomen, in gebed voor het geestelijk welzijn van de gemeente (zie Ef. 3, 14). Zijn gebed voor de gemeente is dooraderd van de dank aan de Heere voor het genadewerk dat Hij onder hen heeft verricht. Er staat in vers 16 dat hij aan de gemeente denkt. M.i. laat dat kleine zinnetje uitkomen dat Paulus maar niet in het algemeen voor de gemeente bidt, maar dat hij concrete gezichten voor zich ziet. Dat is iets waar wij van kunnen leren, als wij voorbede doen. Het is goed om bijvoorbeeld voor zieken in de gemeente te bidden, maar beter om concrete namen en concrete situaties te benoemen.

In deze komen een aantal begrippenparen voor die onze aandacht verdienen. Allereerst zien we hoe geloof (vers 15), liefde (vers 15) en hoop (vers 18) bij elkaar horen. We kennen dat drietal uit ! Kor. 13,13. Maar het is een soort grondgedachte die we in heel het Nieuwe Testament en zeker in de brieven van Paulus regelmatig tegenkomen. Dat is ook weer iets om onszelf aan te spiegelen: gaat ons geloof ook gepaard met liefde en geeft het hoop? De liefde is hier met name gericht op de heiligen. U mag de kring nog wijder trekken, naar uw naaste, maar in elk geval zien we hier weer die diepe Bijbelse twee-eenheid zoals ook in de samenvatting van de wet ons geleerd: geloof in God en liefde tot de naaste horen onlosmakelijk bijeen.

Het tweede wat ik nog even wil onderstrepen is het samengaan van bidden en danken. Hebben we wel gebeden als we niet hebben gedankt?

Het derde is dat net als in vers 3-14 ook in deze passage er een duidelijke verwijzing is naar de Drie Personen in God: Vader, Zoon en Heilige Geest. Dat vindt u in vers 17. Paulus bidt tot de Vader van de Zoon om de Geest.

Laten we er ook even over nadenken waarom Paulus eigenlijk voor deze gemeente bidt? Als u nog eens even op u laat inwerken wat de toonhoogte is van de lofzang op de Goddelijke genade in het voorgaande gedeelte en dat de gelovigen in Efeze daar nu deelgenoot van gewonden zijn, dan zou je toch jaloers worden? Toch ziet Paulus reden om voor deze christenen te bidden: er valt nog meer te leren. Hij ziet ze niet als 'gearriveerd'. Als er iets is wat strijdt met de rechte beleving van Gods genade, dan is het wel dat het ons lui achterover zou doen leunen. We weten het en we hebben het. Nee, hoe meer je mag leren op de schol van de Heilige Geest, hoe meer je er achter komt dat je nog lang niet uitgeleerd en afbekeerd bent. Paulus bidt N.B. voor déze christenen dat ze verlichte ogen mogen ontvangen, door de Heilige Geest, om (meer en meer) te mogen weten wat de rijke inhoud is van de christelijke hoop. Hebt u ook behoefte aan groei, verdieping, vermeerdering van kennis in de geestelijke dingen? Laten we daar dan samen om bidden!

De 'hoop van Zijn roeping': daarmee bedoeld Paulus dat wanneer Gods roepstem ons hárt heeft geraakt, er door de Heilige Geest een nieuwe hoop wordt gewekt die je eerder niet kende. De roeping brengt dus hoop teweeg. Deze hoop brengt innerlijke zekerheid eens ten volle te mogen delen in de erfenis die God heeft weggelegd voor wie Hem vrezen (vgl. 1 Petr. 1, 3-5).

Die heerlijke toekomst is nu nog niet aangebroken. Maar het beeld van de erfenis geeft wel een gegronde verwachting. Hoe is het echter met de gelovigen nu? Ze staan nu nog midden in het strijdperk van dit leven. Zouden ze het kunnen volhouden in eigen kracht? Absoluut niet. In dit verband is het dat Paulus in vers 19 hen wijst op de kracht van God die hen geschonken werd, en geschonken wordt en die hen ondersteunt.

Er is een verband met de 'verlichte ogen' in vers 18. Paulus bidt voor de gemeente dat ze met verlichte ogen twee dingen mogen zien: 1. Hoe groot en heerlijk is de erfenis straks; 2. Hoe groot is Gods kracht nu.

In 2 Kor. 12, 9-10 staat dat Gods genade genoeg is voor Paulus en voor alle ware gelovigen, en dat Zijn kracht in zwakheid wordt volbracht. Als ik zwak ben, dan ben ik machtig. De kracht van God wordt ontvangen in de zwakke en bevende bedelaarshand... vandaar dat Paulus tegen de gelovigen in Efeze zegt dat ze hun ogen moeten richten, niet op zichzelf, want dan zullen veel zwakheid zien, maar op de Heere en Zijn kracht. Dit gelovig zien op hem betekent: van Hem je hulp en kracht verwachten. Voor ons ook een blijvende opdracht en permanente oefening: afzien van onszelf, en opzien tot de Heere. Zo daalt Zijn kracht op u in zwakheid neer.

Paulus gebruikt zelfs drie verschillende woorden in vers 19: kracht, sterkte en macht. Dit is geen onnodige herhaling of overbodige luxe. Het geeft juist een mooie nuancering aan. Gods kracht is werkzame kracht – anders gezegd: God Zelf is metterdaad aan het werk om Zijn kinderen te ondersteunen. Zijn kracht is dus maar niet een theoretisch gegeven waar je in de praktijk niets aan hebt. Het is vervolgens een stérke kracht, zo sterk dat het in staat is alle mogelijke weerstanden te overwinnen. Denk dus niet te klein van Gods sterkte! Als je hier biddend een beroep op doet, dan geldt: er zijn geen grenzen aan deze macht. Het is vervolgens ook een innerlijke kracht- van God; een onuitputtelijke krachtbron. Wees niet bang dat er ooit een situatie komt dat Gods kracht is uitgeput of voor u tekortschiet.

Het bewijs? Dat vindt u in vers 20. Hier is een God Die niet alleen hemel en aarde geschapen heeft door slechts te spreken, maar let vooral op de kracht die werkzaam was toen God Jezus uit de doden opwekte. Hier is een kracht die sterker is dan de dood! En de werkelijkheid van Christus' opstanding én de zaligende vrucht daarvan voor Gods volk wordt onderstreept doordat God Hem in de hemel aan Zijn rechterhand heeft doen plaatsnemen. Het bewijst dat God het ermee eens is en Zijn Zoon eert. Maar let dan ook op het grote doel waartoe God eens Zijn Zoon in deze wereld zond met een specifieke opdracht. Namelijk opdat Hij op grond van Zijn gehoorzaamheid een volk zou zalig maken (Matth. 1,21). Daar is Gods eer mee gediend! Daarom is God het er ook mee eens – want het is tot Zijn eer – als u als een arme zondaar in uzelf van deze Zaligmaker gebruik leert maken.

Vormen vers 21-23 weer een soort loflied? Sommige uitleggers menen hier de sporen van een oud christelijk lied te vinden. een loflied op Christus' heerlijke positie, in de hemel, en als Hoofd van Zijn kerk. Wat een schitterende Zaligmaker. Hij is het hoofd boven alle engelenmachten (vgl. Hebr. 1) en Hij is het hoofd van Zijn gemeente. De gemeente Zijn lichaam. Dat beeld komt vaker voor de in het Nieuwe Testament (Rom. 12, 1 Kor. 12). Dit moeten we niet al te anatomisch opvatten, maar als een beeld dat de Geestelijke band tussen Christus en de Zijnen tot uitdrukking brengt. Inderdaad, Geest met een hoofdletter. De laatste woorden van vers 23 zijn wat moeilijk uit te leggen. Maar de gemeente is vol van Christus en zo –via de gemeente- wil Christus Zijn macht uitoefenen op alle terreinen van de werkelijkheid. Tot eens heel de aarde vol zal zijn van de kennis des Heeren, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken (Jes. 11,9).

Vragen:

1. Wat vindt u van geloof in God die niet samengaat met naastenliefde? Wat vindt u van naastenliefde die niet samengaat met geloof in God?
2. Herkent u het gevaar van 'gearriveerd christendom'? Wat is de beste remedie daartegen?
3. Waaraan is geestelijke groei te herkennen?
4. Wat kunt u voor uzelf leren uit Dordtse Leerregels V par. 12?
5. Kunt u voorbeelden geven hoe u Gods kracht in uw leven hebt ervaren?